

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

LA QÜESTIÓ D'ALSÀCIA I LORENA

—Crèguim, senyor Poncairé, estimi als seus fills, que sinó li diran padrastre!

Aquest número de
LA CAMPANA DE GRACIA
 ha estat visat per la prèvia
 Censura Governativa

El llapis de l'Opisso

Dijous de la setmana passada, al restaurant "La Patria", es va retre homenatge de simpatia al llapis d'en Ricard Opisso.

Es dir, més que la seva excel·lència i bona escola de dibuixant celebràvem amb aquell acte els admiradors i devots de l'Opisso el seu humorisme, la seva alegria inestroncable, la seva vis còmica i satírica.

La línia forma, indubtablement, part de la personalitat artística del dibuixant de L'ESQUELLA.

Però el rovell diguem-ne de l'ou de la seva espiritualitat el constitueix l'enginy, la gràcia, l'entremaliadura.

Un gran tècnic, sense aquesta vitalitat, sense aquesta rica gama de matisos espirituals que té l'Opisso, no fóra res, no fóra més que això, un gran tècnic, un preciosista, un artífex o un artesà distingit, eminent; però, no un artista.

El valor de l'Opisso—s'ha de repetir—està primera i principalment en la seva sensibilitat, en la seva emoció, en la seva gràcia in-nata.

Es l'Opisso el dibuixant de més empen-ta i de més substància popular que hi ha a Espanya.

Es el que ha tingut més sentiment de les multituds, més comprensió de les mateixes i més amor per elles.

Veure una manifestació ciutadana, una càrrega de la policia, una doble pàgina central de L'ESQUELLA dibuixada per l'Opisso és una festa pels ulls.

Se sent allí al poble udolar, cridar, riure, moure's, bullir, fent petar la xerrada, vivint esbogerrant.

La vida de la Rambla, la remor dels car-rers i dels mercats, l'aldarull dels mitings i les protestes polítiques no han tingut més genial interèpret.

No ha traçat ningú mai tampoc les cur-ves de la nostra dona amb més delectació i ubriaguesa dels sentits, amb més sana luxúria i amb més cresspa sensualitat.

L'Opisso ha fixat el cànon de la pantor-rilla de les nostres verges i de la cadera i el pit de les nostres matrones.

I és d'aquesta feminitat o femino-fília tan encesa i d'aquesta catalanitat en ell tan fon-dament arrelada, d'on brolla, en primer lloc, l'admiració que sent per ell Barcelona i que va congrega entorn seu la nit del dijous una munió d'amics a "La Patria".

ANGEL SAMBLANCAT.

La ronya social

Dies enrera parlàvem d'"Els Llops" de l'André Lorulot. Avui parlarem de la ronya, de la pitjor de totes les ronyes socials.

Són aquesta mena de ocloràcies o governs de plebs, que van regalimant baba per tots els camins per on travessen.

Hi ha qui es plany de la malura que avui invadeix els camps socials. La pitjor malura, però, és la de males llengües analfabètiques que imperen d'ací i d'allà.

Procureu fixar-s'hi bé i veureu que no hi ha cap d'aquests babosos biliosos, que arribi a l'altura de les espardenyets dels que difama i és perquè les espardenyets són més baixes que les sabates.

Aquest dia oïrem un diàleg simbòlic, retrat fidel de la mala gent que corre:

—Encara no treballa en Pepet—deia un "pol-lo" dandi, amb vestit d'intellectual, d'ofici barber, i amb cara de satisfacció.

—No—contestà l'altre—, però no és que el pobre no en tingui ganes de treballar. El gran psicòleg Carlyle va dir, que la desgràcia més gran per l'home, és tenir desig de treballar i no poder satisfer-lo; i això és lo que li passa a aquest. S'hauria de procurar alçar al caigut en lloc d'ajudar a fer-lo caure. Hem d'agermanar aquestes víctimes del capitalisme, procurant-los-hi solidaritat moral, superior sempre a la material.

I aquí acabà el diàleg entre un ex home i un home.

El primer viu del lirisme creguent-se un su-per-home i l'altre, treballant i sacrificant la seva naturalesa a l'estudi, sense ésser esclau de les opinions d'altri, d'aquelles que—per la seva insuficiència—res de bo poden opinar.

Hi ha certa mena de "grans escriptors" de setmanaris que es senten enlairats de tal ma-nera, només que de veure's quatre esgargots indecents, sense il·lació ni estructura cerebral,

prenyats d'odi personal—i per tant mesquí—en-telant l'honorabilitat d'aquest o d'aquell que procedeixen com tots els poca-vergonyes, jus-tificant la seva dubtosa actitud embrutint la dels altres. Es allò d'aquella dita catalana que sempre s'ha d'ésser emmascarat per una paella.

Hi ha també el gremi dels vençuts amb po-sat d'homes seriosos, aquells que frueixen i sen-ten un gran plaer al poder disfrutar de ço que altres se'n senten privats. Aquesta mena de bes-ties abunda—desgraciadament—per tot arreu. Tant en la gent de motllos i rutines aburgesa-des, com entre els "aristarcis" dels partits que es creuen despallats del tot d'aitals vestigis d'animalitat.

Es molt senzill detractar i maleir a tort i a dret vicis d'altri; seria millor fer els possi-bles humans, evitant la propagació d'aquestes plagues, exigint responsabilitats als individus que les fomenten.

Això és predicar en va; no hi ha solució ni remei. Que en treurem aquí, d'evocar els grans psicòlegs Emerson o Ibsen i altres?

Infinitament, hi haurà qui serà sempre supe-rior i qui inferior. Els de sota passaran in-advertits pels de sobre, i aquests infamats pels primers.

La vàlua i importància d'una jerarquia es-piritual serà sempre considerada per la quan-titat i qualitat dels seus enemics. I per més que facin, sempre hi haurà—dit en termes car-lylians—els herois, en tots els seus aspectes, i qui els admirarà.

Malhaurat el dia que desaparegui l'estímul de les jerarquies espirituals!

PERE SERRA

EL PLEBISCIT

El Govern ha decidit per donar la sensació de què el segueixi l'opinió celebrar un plebiscit, el qual durarà tres dies, i en el que tot ciutadà, manifestar clar podrà si mereix ses simpaties la gent que a Espanya regeix amb entusiasme provat, firmant en lloc adequat, si sa confiança mereix. Tothom podrà anar, si vol, a firmar, car l'acte és lliure, i fins sens saber escriure hi té dret tot espanyol. De divuit anys en avant ja és admesa l'adhesió; per a ningú hi ha exclusió, a tothom acceptaran; fins si els hi ve bé, les dones podran sa firma estampà a le llistes; ço farà que n'hi hagi de bufones. No tot han d'ésser gargots com els, que els homes trassem

si a corre-cuita firmem un grapat de paperots. Una lletra perfilada d'estructura femenina, una lletra flonja i fina una mica enrevesada, altres tantes flors seran que ornaran el plebiscit, que fóra molt avorrit sols firmes d'homes portant. Ves, per on el feminisme, que anava fent la pitu-piu, ara pot mostrar-se altiu com element de civisme, i tenir belligerància en el camp del pensament, i demostrar clarament si és digne de la importància que al Govern dar-li li plau, demanant-li el seu paré sense fer-li pagar rē, com a un plebiscit s'escau. Es això una bona prova que segons el resultat, que dongui, haurà demostrat que tot, al món, es renova, i que en venir eleccions, si la dona s'hi embolica, tindrem no poca musica i sorpreses a trompons. Què hi fa?, la terra camina i les idees també; i és cosa que trobo bé la intervenció femenina en la vida lliure i bella, car per mi és un pensar d'ase "la dona i el gat a casa", com un adagi aconsella. Jo que sóc dels enopits, pessimista impenitent, us dic, ingènuament, que no crec amb plebiscits, sinó amb l'actuar constant de la vida ciutadana, que als homes tots agermana ses asprors suavitzant. Però en l'actual ocasió, sense ser plebiscitari, quasi em sento partidari d'aqueixa demostració del bon sentit popular, car, francament, m'esperona el sapiguer si la dona disposada està a actuar i a prendre part en la vida política del país, car, ai, de no fer-ho aixís, serà que ens engega a dida!

FLOK.

La mare del senyor Cambó

Ha mort la mare del senyor Cambó. Es una perdua dolorosíssima, i, nosaltres, des d'aques-tes pàgines, donem el més sentit i sincer con-dol al senyor Cambó.

OBRA NOVA

Segona sèrie de
Presons d'Europa

EN SERRALLONGA AUTENTIC - LA FI DEL BANDOLERISME - EL GOVERN DEL COMTE-DUC D'OLIVARES - EMPRESONAMENT DELS DIPUTATS DE CATALUNYA - EL CORPUS DE SANG - MORT DEL COMTE DE SANTA COLOMA

per F. GIRBAL JAUME

Un tom en 8.u, il·lustrat, amb gravats de l'època,

PREU: 2 PTES

CASES BONES I DOLENTES

—Es una mala casa. Els senyorets sols em donen dos duros per anar a la compra.
 —Pitjor és la nostra, de casa; on no ens dona ningú ni dos cèntims!

"SHUM"

Es trist, molt trist, el poc ressò que en els nostres quotidians ha trobat la justa campanya empresa a favor de l'indult del dissortat, en Joan B. Acher.

La fatídica presència i acció del llapis roig en la premsa fa, no obstant, que per manca de temes flotants tinguem d'empassar-nos amb forçada indulgència la llaua d'articles escrits amb la sola finalitat de tapar un blanc—com el tan gastat comentari, més o menys intencionat sobre la cruïlla del temps, atmosfèric, que patim—, reculls d'anècdotes, notes folkloriques invariables, o bé reedicions d'editorials que han perdut ja tota actualitat i interès.

Perquè no rompe cavallerament una llança a favor de la llibertat d'aquest gran artista, mestre en l'art de plasmar de la Naturalista i la Vida que necessita, com l'aigua que veu, assadollar-se de Llum i que els homes, per contra, l'han condemnat a les Tenebres?

L'Assemblea consultiva

Què serà l'Assemblea consultiva que pensa convocar el Govern?

No es pot dir encara, perquè no es dibuixa bé el seu contorn, no estan prou clares les seves línies.

El que se sap certament és que l'Assemblea no serà sobirana.

Com diu el seu nom, es tracta només d'un cos consultiu per assessorar al Govern quan a aquest bé li sembli.

Aital consell dels prudents, elegit pel poder executiu, res té que veure amb les antigues Corts, ni amb les dues Cambres que han funcionat durant la Restauració, ni amb els Parlaments que estan en ús i vigor a tota Europa.

Aquestes assemblees són legislatives i fiscalitzadores de l'acció del Govern, són sobiranes o co-sobiranes.

La nostra serà només consultiva. Quan els governants li voldran demanar el seu parer, li demanaran.

Els seus dictats tindran caràcter informatiu, no imperatiu.

Per a trobar institucions d'aquest tipus ens hem de remuntar molt lluny en el curs de la Història.

BOADA

Dies enrera ens parlava aquest setmanari d'un metge eminent, d'un fill il·lustre de Barcelona, el senyor Boada, descobridor del cèl·ler "Cuprosal", per a la curació de la tuberculosi i d'altres malalties de les més greus de la pell, tals com el lupus, la lepra, etc.

Demés de LA CAMPANA DE GRACIA, s'ocupà d'aquest gran clínic quasi tota la premsa. No obstant, ço més gran d'en Boada està per dir.

Es tracta d'una altra conquesta terapèutica, de la preparació d'un injectable que en pocs dies cura el tifus i totes les malalties gastro-intestinals, produïdes pel coli-bacil i el bacil Ebert.

Vaig tenir notícia d'això el mes de gener passat. Una filla meua de quatre anys va agafar el tifus. Portava vint dies al llit i feia vuit que havia entrat el coma; ja no ens quedava a penes esperança, quan un farmacèutic, amic meu, em va dir:

—Vés a trobar a en Boada que té un injectable molt eficaç per aquestes malalties; ell te la curarà.

Vols dir? —

—Ves-hi de seguida. Vaig agafar un auto i en cinc minuts vaig ésser a casa seva. Em va rebre el seu ajudant. Eren les nou del vespre.

—El senyor Boada no pot sortir; està molt delicat.

A mi em va caure la casa a sobre. Vaig insistir desesperat, no volentme desfer de l'última esperança. Al fi em va rebre ell.

En Boada té el cor sensible i generós d'un nen, i, enternit davant la meua aflicció, malalt com estava, va pujar a l'auto amb mi i va venir a casa.

A les deu d'aquell vespre va injectar a la criatura, i a les dues de la matinada la nena sortia del coma, obria els ulls i s'abraçava a sa mare.

A la quarta injecció, la malalta era fora de perill.

Pocs dies després li vaig explicar el cas al meu amic, el director jubilat del Sanatori Químic Municipal, l'eminent home de ciència senyor Calvet.

—Ja ho sabia—em va dir—, ja en tenia notícia d'aquest injectable, i el crec tan eficaç, que, si de mi depengués, demà el seu ús seria universal i obligatori, sobretot en els centres de beneficència, on acudeixen tants i tants menesterosos atacats d'aquest mal, veritable plaga de les grans poblacions.

DIEGO RAMON.

Rigurosament històric

En un poble del peu del Llobregat, anys enrera, la part pagesivola eren uns veritables empedernits de la Fe Cristiana. Per això, quan un núvol s'aturava per l'espai damunt el terme, tot seguit el sagristà s'apressava a fer ballar les campanes de la Parròquia, quin balandreig volia dir "Bon temps", i el núvol feia el curs que la Naturalesa li dictava, com és de creure.

Al temps de les collites, haguéreu vist com aquella bona genteta acudia a la Sagristia i deia al senyor rector:

—Tingui això, i prengui-ho a la bona voluntat, i, sobretot, no es descuidi de tocar a bon temps.

Per fi l'aigua bruta s'aclareix i els cervells d'aquells bons homes també s'aclareixen, i no hi feren cap més visita, no, a la Sagristia, perquè les campanes no els salvaven les collites.

Morí el senyor rector. El Consell clerical no tardà en nomenar-ne un altre que era molt devot... de les pessetes. I aquell, veient que el tocar a bon temps no li proporcionava cap cargueta de vi al seu celler, es determinà, un dia, i mentre s'estava celebrant el Sant Ofici, es dirigí a la tribuna i exclamà d'una faiso sentenciosa:

—Estimats germans (?), des d'avui, les campanes de la Parròquia no tocaran més a bon temps, perquè, tant fa el repic als núvols, com un ca a l'església.

(Paraules d'un mossèn que, actualment, resideix a una Parròquia barcelonina.)

PAPEROL.

Els homes de LA CAMPANA DE GRACIA expressen el seu més sentit condol a tots els pobres, a tots els miserables, que han sofert la ira cega i terrible dels passats temporals.

Segueixen llençant-se milions en la Plaça de Catalunya, que és l'alcaloide de la poca-solta, i, en canvi, no es construeixen cases per a obrers. I els obrers han de viure com a bèsties i han d'estar exposats a la mort.

I a això no hi ha dret, senyor de Viver!

El diumenge passat a les sis de la tarda hi

va haver una petita revolució. Sortosament, no va passar res greu. Per ara podem dormir tranquils.

A Barcelona s'inaugura un altre cinema. I els teatres que no cultiven la porqueria o la ximpleria han de tancar les portes per manca de públic.

Això diu molt en favor de la cultura de la ciutat.

L'Unamuno, ens ha ofrenat les primícies d'una comèdia seva. Li hem d'estar agraïts.

Els propietaris de cases segueixen robant impunement a la Hisenda i als llogaters. I tothom segueix tan tranquil!

S'ha celebrat el XII aniversari de la batalla del Marne.

Aquestes coses valdria més oblidar-les. Bé prou que amb les seves llàgrimes les celebren les mares!

Alemanya ha entrat a la Societat de Nacions d'una manera molt tranquil·litzadora: armada de totes armes.

El President Calles segueix no volent tractes amb el clero. El felicitem oralment.

Serà l'única manera de que el Govern del seu país vagi bé.

El temporal de la setmana passada tingué moltes més proporcions del que ens creiem de primer antuvi. Es registraren 45 morts en tot Catalunya.

Divendres i dissabte, en algunes comarques es repetí el temporal, i causà grans danys; va fer perdre tota la collita i causà dos morts més.

Fem patent de nou el nostre condol.

Hem llegit que el senyor alcalde anà a donar el condol, en nom de la ciutat, a la família Mas Bagà.

En nom de la ciutat, s'ha de donar el condol a totes les famílies de les víctimes: les dels rics i les dels pobres. Ja que ha anat a una casa, havia d'anar a totes, fins a les més humils.

El conflicte dels artillers està resolt. Núvol d'estiu. Tempesta en un vas d'aigua.

Ha mort en Pérez Lugín Pérez Lugín? Ah! Sí. Aquell que deien que havia firmat i publicat com seva una novel·la que no havia escrit.

UN TROS DE PAPER.

Quina diversió! deyam ab escarni; no sé com niégó pot trobar gust en semblant cosa!

Y lo cert es que avuy tot Barcelona acut a la Plaça Reyal al vespre, y fins hi ha sérias disputas sobre si lo cor-neíl ó lo búten ha donat una nota fora de lo.

Los focs de carrer tenen per nosaltres un atractiu que avans no hauria tingut lo primer tenor del síglo, y los balls de carrer estimulen per la competencia, fan cosas que 'ns semblan prodigis y nos inclinan a meditar sèssudament respecte a la influencia de lo empedrat públic en lo benestar de lo gremi dels sabaters.

Això es Barcelona avuy en dia: a tal punt hem arribat: tots los tafaners, badochs, frívols, donetas, per culpa de... Altíra!, Pau.

Quedi seguitat en lo silenci lo nom del culpable. Lo anomearem en son dia, que serà quant se canli lo Te-Deum.

TOT TE 'L SEU INCONVENIENT.

A LOS SRS. X., BUNYERAS, GATELL, PADRÓ Y DEMÉS COMPANES DE REDACCION QUE ESTIGAN DINTRE CIUTAT.

Estimats amichs: dexaume ab tot lo cor exclamar: ¡qué ditxosos sou vosaltres!— los que viviu a ciutat, encara que tingau colera ó 'cèlbero estacional!

¡Qué felissos! ¡Se hos antoixa? donchs poden pendre un gelat. Si voleu balls, hos no sobren: ¡voleu músicas? de franch vos no donan, segons contan, en milis punts de la ciutat.

¡Així que fex a Janjai! ¡Si així es guerra, may més pau! ¡Jo, amichs meus, deusá del dia que pié de dol vaig deixar de nostra cèlebra taule les humoristicas volants, (1), no per por (que vull que consti), sino per rahons de estat. (2).

Que estich groch, místich y magre; pero ho estich tant y tant, que un pollastre dels de censo vergonya 'm pot fer passar.

¡Ay! ara si que podriau aplicar de pe a pa alló de «estareu muy bueno» porque, noys, estich molt mal.

¡Qué hos pensau que podri pateixo? no he ho poden figurar, pero menjar no passem mes que la oleta, y cuando mas, la gallina ab paelletas;

que, hos dich, me té empatalat. Passaig molt poch y a unas horas que hos amia de reassar.

Hi ha una pála, que 'm en cap era! Com no volen humillats... y per por a la gran pála, las noyas no 's veuhén may.

Las conversas tot son colera: si es aquí, si ha anat allá, si abí fulano va dir, si avay se ha de declarar...

ni 't cop va fer mes soroll: vos ho dich en veritat. Si vos topeu ab algú, no hos donaré 'l Déu vos guar; lo saludo es desseguida preguntáros «¿quánis ni hi ha?»

(1) La taule de la redaccion es volons. (2) No de matrimoni.

(1) Matrim. (Nota de la Redacción)

Los siguientes versos nos han sigut enviats y los publico gustosos para complairer a la persona que nos demana que 'ls dongam a llum.

MANRESA TURCA.

Maris, aneu ben alerta, los que en Manresa viviu; una escola s' es oberia desde 'ls últims del estiu. Dia que es una nova empresa que aquest lema porta escrit: Casadetas de Manresa, deixau lo vostre marit.

Vol posar turbant y lluna sobre 'l cap dels manresans, mes no farà may fortuna, qu' es pais de cristians. Hasta sembra besties fora un plan tan atrevit: Casadetas de Manresa, deixau lo vostre marit.

Una ni, després dels coros, ab 'l escusa de da un ball, com si fos terra de moros, volian armar un serrall. Per pogueu pescá a l' encesa feyan lo sarau de nit: Casadetas de Manresa, deixau lo vostre marit.

Podrá entrar en lo sarau tot qui siga bon hereu, ben pulit y ben babau. per carregari la creu. 'l hi daran una promesa que se 'n mamará lo dit: Casadetas de Manresa, deixau lo vostre marit.

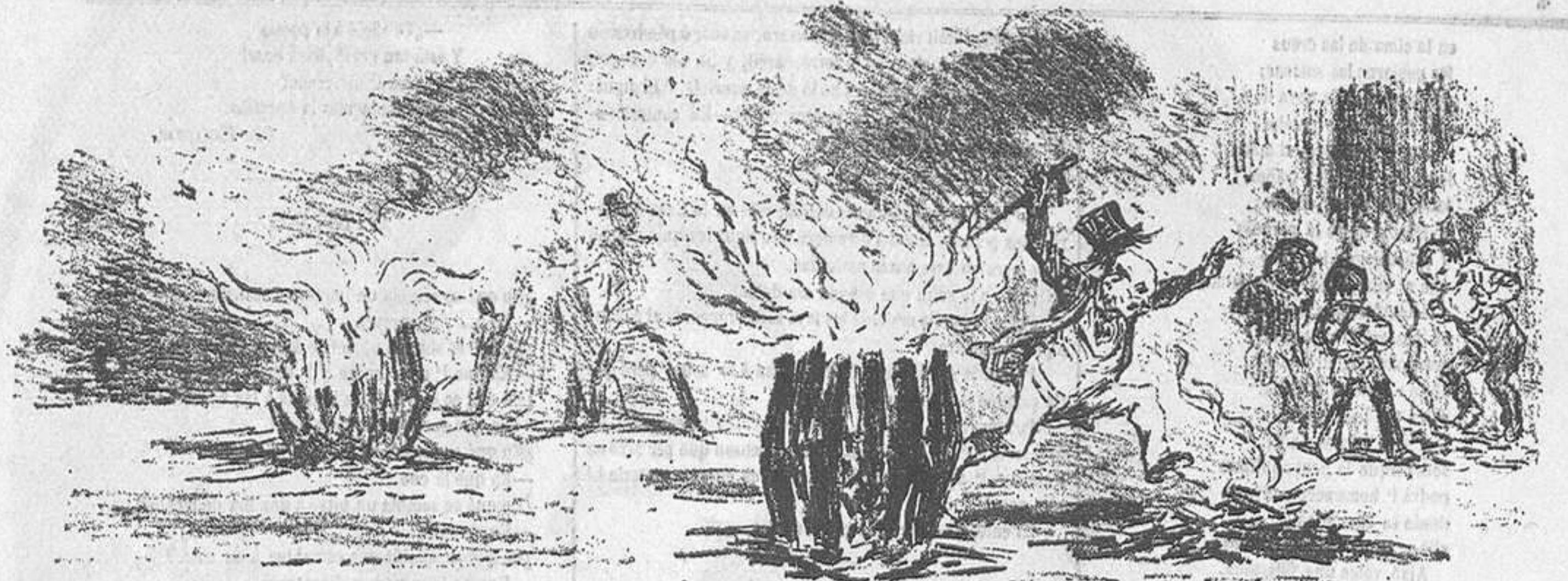
Podrá entrarhi gent groixuda, homens d' ordre y gravetad; mes la genteta menuda trovará lo pas tancat. No podrá ser de l' empresa qui no siga molt lluit: Casadetas de Manresa, deixau lo vostre marit.

Mes podrá entrar la muller: si l' acompaña l' espós, all se quedarà al carrer y ella dins del nostre clos. Deixa l' anima suspesa tan original convit: Casadetas de Manresa, deixau lo vostre marit.

Tal fet a la fe 'm registra y me fa canviar de lo: un cantar busco en ma lira, sols hi trovo la trista, y aixis ma pensá delira.

¡Oh! tu, ciutat de Manresa, bé 'n serás prou celebrada; antes reyna de cristians, ara 't vas tornant sultana. No 't valdrán de Mo'arral ni 'l alé, ni la mirada, ni la misteriosa llum que la Verge t' enviaha. Fes lo cau apredar hont Lovola s' inspiraba:

ACTUALITATS.

Arribada la ocasió de prestar serveys, los arcaldes de barri se torran cada nit en obsequi a la salut pública.

Regressa perquè se li ha acabat lo pa... pero ve ab torna.

Qui no dona diners, dona dinadas.

Un trompa que no s'enten de feyna ab tanta festa de carrer.

i Ay Ciutat condal, qui t'ha vist y te veu!

Uns savis americans surten ara amb què el ximpanzé s'assembla més a l'home que a les besties.

Ja fa temps que ho sabem, que ho havíem après guaitant a la cara de molts homes.

✱

Ha sortit ja "La casa pàlida", el llibre en què el nostre company Angel Samblancat explica les seves fadigues de deu anys de lluita i d'anar per les presons espanyoles.

✱

En Largo Caballero ha estat a Barcelona a veure si convenia als nostres obrers de què prenguín part a l'assemblea consultiva.

Caballero és molt "largo". Però "ni por esas".

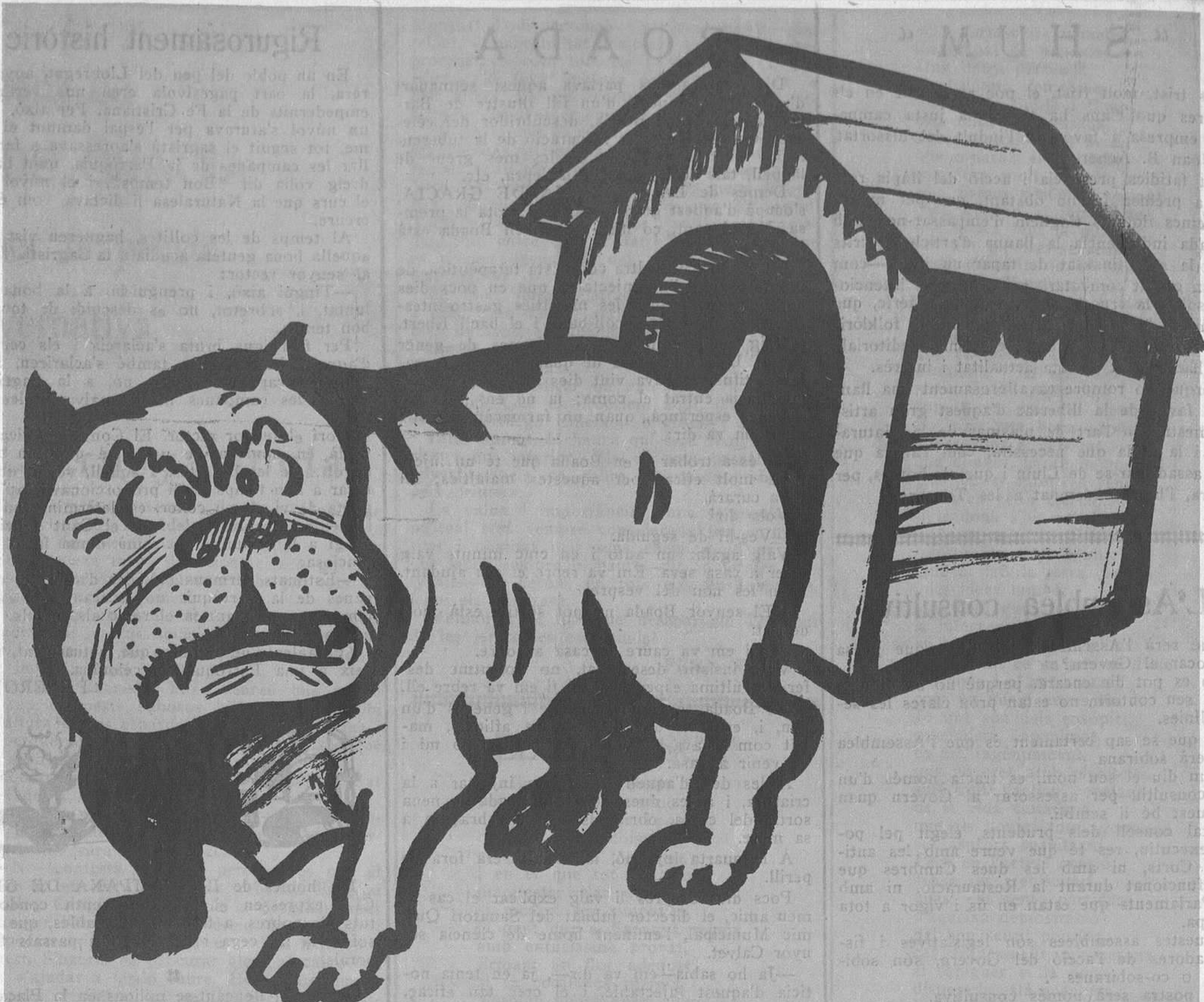
✱

Amb tan "plausible" motiu "El Progreso" diu quatre fàstics als capítosts socialistes. Subscrivim.

Pere Colom, Tarragona: On aneu amb aquesta llonganissa de tres metres? No compreneu que se'ls indigestaria als lectors?—Robert Llosa, Barcelona: Sí, una llosa i ben pesada és el vostre article.—Manelet Riudoms, Mataró: A LA CAMPANA no volem literatura, sobretot si és dolenta.—Gorga, Reus: Ben xafat! El publicarem amb gust.—María Terré, Barcelona: No és perquè sigui d'una dona el seu article perquè no es publica, sinó perquè no pot anar ni amb rodes.—Un liberal de l'antic règim: Escriguí, escriguí, que amb els liberals de qualsevol règim, antic o modern, hem estat sempre molt amics.—El boig de Cardona: No us en recordeu que hi ha censura?—Pep de Terrassa: Gràcies. Ho tindrem en compte.—Llorenç Grau, Barcelona: Quina llauana!—Antoni i Angel Guasch, Barcelona: Sigueu breus.—Josep Junqué, Torrellas de Foix: Impossibile aprofitar això.—A. Gallart: Massa llarg.—Enric: Quin modo de fer l'ase!—Saleta, Sant Sadurni: Bromista!—Salvador Majó: Ho féu bé, però sou encara difús. Amb dos o tres quartilles es pot fer un bon article.—Lloretà, Melilla: El mateix que a l'anterior us dic.—Antoni Bradas: No hi ha manera.

Impremta LA CAMPANA i L'ESQUELLA Carrer del Olm, 8; Ciutat

EL GOS DEL RIC

—M'han dit que m'he tornat pitjor que el meu amo. Però, és que és dolent el meu amo? Es que pot ésser dolent un home ric?

UN TROS DE PAPER.

en la cima de las creus... Un señor molt ric, però mes avaro, va anar a pendre un bitllet de tercera classe en lo ferro-carril, y un seu conegut, sabent lo de la riquesa, mes no lo de la avarícia, li hi digué: —Per què pren bitllet de tercera classe?—El contestà: —Perque no n'hi ha de quarta.

Lo sofre es un gran anticòleric; mes en la Casa de Caritat los primers malats de cólera han sigut los que usaban sofre pera curarse altres malalties. Pot ser lo sofre que usavan era dolent. Pot ser aquella malellia los feya més propensos al cólera, a pesar del sofre.

—Tè afició a la poesia... Y está tan gras? (Hara cosa!) La fírca l'hi agrada? —M'agrada mes fa buecica. PAU BUNYEGAS.

SÍMILS.

En què se sembla un importú a instrumentista? —En que fa l'arquet. En què se sembla un mixto a un que reb dop? —En que l'un s'encen y l'altre s'usen.

CHARADA.

Ma primera es tractament, y lletra, y preposició; si es de fusta, es instrument cruel, de meri y passió. Ma segona es musical; musical es ma tercera; tothom en la terra entera es quarta de un modo igual.

SOLUCIÓ DE LA CHARADA ANTERIOR.

CAMAMILLA.

SOLUCIÓ DEL GEROLÍFICH ANTERIOR.

Tant hi va l'rey, com al papa, com aquell que no té capa.

GEROLÍFICH.

La solució s'ha donat en lo número que vé.

Ara dissimula. E. R. — Casimiro Miralles.

Barcelona 1905.—Imprenta de Baró Ramon y Companyia, Puig de Sant Joan, número 4.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ.

Carrer Ampie, 26.

PUNTS DE SUSCRIPCIO.

LIBRERIA ESPANOLA

I. LOPEZ, EDITOR.

Carrer Ampie, 26, y Ramal del Mij, 20

BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO.

BARCELONA.

Al mes 4 rs.

FORA DE BARCELONA.

Trimestre 12 rs.

SURTIRÁ UN COP CADA SEMANA.

(Si Deu vol).

LA SUSCRIPCIO COMENÇA SIEMPRE

lo 15 de cada mes.

UN TROS DE PAPER.

BARCELONA AVUY EN DIA.

Tant mateix ens anem tornant molt cracs los barcelonins! [Ay Señor! Encara no fa dos mesos que casi bé tots eram personas acostumades a presenciar impossibles las majors extravagancias de la civilizació; estavan familiarisats ab lo viu moviment dels successos y dels negocis propis de las capitales populosas, y si algú feya admiració de un cas notable, res lo miravan ab rialleta de buria com aquell que diu: ¿de abont surt ara aquest benefici? ¡que está fet a poch!

lelas en llall, que hi venen molt al cas; més no las poso perquè no estich ben segur de saberlas exactament, y en cosa escrita es molt fícil que a un lo atrapin: si aixó fos discurs ó sermó, ja 'ls hauria tirades entre cap y coll, perquè las paraules volan, y parlant una mica enferragat ningú podria demostrarme que la cita era esguerrada.

sois era propi de vells atacsosos ó de enamorats políastres y curts de gambals, que no s'atreuían a encetar lo assumpte del seu deliciós neguit.

Seembre de 1905. COSAS QUE S' ESPERAN AB AFANY EN AQUEST TEMPS. Lo cambi de lluna. Un bon espatx de aygua. Lo diari de la tarde que porta la nota oficial de las defuncions. Lo fret de Nadal. Que s' canii lo Te-Deum. Y altres que direm, si Déu vol.

UN TROS DE PAPER. Un señor molt ric, però mes avaro, va anar a pendre un bitllet de tercera classe en lo ferro-carril, y un seu conegut, sabent lo de la riquesa, mes no lo de la avarícia, li hi digué: —Per què pren bitllet de tercera classe?—El contestà: —Perque no n'hi ha de quarta.

—Tè afició a la poesia... Y está tan gras? (Hara cosa!) La fírca l'hi agrada? —M'agrada mes fa buecica. PAU BUNYEGAS.

SÍMILS. En què se sembla un importú a instrumentista? —En que fa l'arquet. En què se sembla un mixto a un que reb dop? —En que l'un s'encen y l'altre s'usen.

CHARADA. Ma primera es tractament, y lletra, y preposició; si es de fusta, es instrument cruel, de meri y passió. Ma segona es musical; musical es ma tercera; tothom en la terra entera es quarta de un modo igual.

BARCELONA AVUY EN DIA. Tant mateix ens anem tornant molt cracs los barcelonins! [Ay Señor! Encara no fa dos mesos que casi bé tots eram personas acostumades a presenciar impossibles las majors extravagancias de la civilizació; estavan familiarisats ab lo viu moviment dels successos y dels negocis propis de las capitales populosas, y si algú feya admiració de un cas notable, res lo miravan ab rialleta de buria com aquell que diu: ¿de abont surt ara aquest benefici? ¡que está fet a poch!

PREU DE SUSCRIPCIO. BARCELONA. Al mes 4 rs. FORA DE BARCELONA. Trimestre 12 rs. SURTIRÁ UN COP CADA SEMANA. (Si Deu vol). LA SUSCRIPCIO COMENÇA SIEMPRE lo 15 de cada mes.